

İmitasyon Yaşam

– Gizli Özne · 29 Eylül 2012

Sen ihanetin bile tadını bilmiyorsun.

Dürüstlük yaşlandı artık. Yakında yeni nesil başka alışkanlıklar edinip yeni isimler türetecek biz kamburumuzla oyalanırken.

Hiç umutsuz bir şairi okudun mu?

Kelimeler zangır zangır titretirken yüreğimizi, körelmiş duygularımızı bilenken, bir şiirin içine çöreklenip öylece sorguladın mı yaşamı? Kusuruma bakma, hala onlarla büyüyorum...

Masum bir ülke kuramamak tek kaygım, tüm teselliler yanıtsız kalır acıma. Tüm değerleri yalanlayarak uyandım bu sabah, dün boşlukta gördüğün yolunu kaybetmiş bulut benim...

Sadece yaralıydık.

Hikâyemizi tanıyor, kendi dünyalarımıza aşınaydık. Sevgi ülkesinin işçileriydik. Ruhumuza söz geçiriyorduk, öz eleştiri yapabiliyorduk. Oysa başka ülkeler tanıdıkça, empatiyi unutmuş insanlar gördük. Kırılmış kadehleri aldırışsızca çiğneyen aksak dudaklar, şırayla bozanın arasındaki farkı idrak edemeyen müşteriler. Kimsenin ağız tadı kimseye uymuyordu. Ortalık sütlüman şimdi. Mektuplar gitti kavga bitti sürecine girildi sanırım.

Nefret fark ediliyor, kırgınlık fark edilmiyor.

Uzun zamandır ağlamadım. Her an ağlayabileceğim gibi geliyor. Ama bunu asla yapmamalıyım. Ellerde biriken gözyaşlarımı kime emanet ederim sonra? Yalnızlığı son patikada bırakmıştım. Uğruna bir şelalede ıslanmayı seçtim. Şimdi patika beni yanına çağırıyor. Emaneti iade etmek istiyor. Bir gün sadece düz yolda yürümeyi sevmediğim için yanına gideceğim...

Hiçbir anlamı yok artık ölmenin.

Çünkü öldürmenin namus kabul edildiği bir dünya burası. Kendimi hangi evin penceresinden atacağıma henüz karar vermedim. Öncesinde erik mevsimini beklemeliyim. Birlikte tuzlu erik yiyebilmek için. Hem ardından ağlayacak kadar Sevgi'ye sadık bir yürek görmedim. Sesim kısılana kadar seni çağıracağım. "Isıtın yüreğinizi, birazdan buz kesecek" demek için yapayalnız rüyaların içinden geçeceğim. Her şey hazır, bir tek eksikim var, iki çatalı yolun başındaki düşlerim. Karar veremeyen, karar verdikçe sözünde durmayan, sözünde durdukça akli hep diğer seçenekte kalan düşlerim.

Hangisi daha acımasız? Günahları unutmak için başka başka acılar çekmek mi? Her ihaneti bağışlamak zorunda kalmak mı? Hangisini hatırlamalıyım. Bir kalemde silinmeyi mi? Kelimelere kavuniçi tayyör giydirip önüne sunabilmeyi mi? Şık bir gece yaşayalım rağmenlere rağmen, çünkü hepimizin rüküş acıları var. Duvarlarımda bilmediğim çatlaklar oluştu. Kendimi artık koruyamıyorum kendimden. Çatlaklardan

tanıdık tanımadık görüntüler sızıyor. Bütün hikâyelerimde kendime çorap örüyorum. Çorapları şapka niyetine kafama geçirdim. Artık güneşten korunuyorum. Ama korunacak bir güneşim bile yok. Sahi sonbahardayız.

Panayırdan satın alınmış bir yüzük kahve fincanının sırtında bekliyor... Kader yine pusudan bana bakıyor. Hayatın demir parmaklıklarında asıldığımı sandı sanırım. Uzun bir yol var önümde. Gitmek isteyip gidemediğim yollar... Uğrasam da kendime dönemediğim kısa hikâyeler. Belli ki kafası karışık hayallerimin... Yağmur altında şemsiyesiz bekleyişler iyi gelecek sersem bakışlarımıza... Susuz kaldık, boğazımız kurudu... Biraz yağmur suyu içip rahat bir soluk alalım... Gök gürültüsünün kıvılcımıyla yakalım sigaramızı... Sen sigara içmiyorsun ama gel benim dumanımdan faydalan... Nikotinin tek derdi ben, sana dokunmaz...

Bakkala borcu olduğundan dışarı çıkamayan arkadaşımın yanına gitmeliyim. Bir avuç huzur karşılığı borcunu ödemeliyim. Tüm bu yaşananlar imitasyon aslında. Yarın orijinal umutlarla dolu. Üzülüyorum artık, biliyorum yanımda olsaydın ağrıyan dişimi öperdin. Artık konuşamayacak kadar çocuğum. Ağlamayı becerebilseydim ağlamayı tercih ederdim. Bana sadece susmak kalıyor. Teskine ihtiyacım var, ablam yok benim ağabeyim de... Ama ağabeyim olsun istediğim insanlar oldu. Fakat saman aleviymiş... Gittiler bir bir. Kırdılar kalemimi. Sen telesekreterdeki sesimle oyalan, ben kararlıyım keskin bir kalemle dilimi kesmeye...

Soruma neden cevap vermedin diye sorma. Biliyorsun hayatın altın kuralları böyle işliyor. Gitmek istemiyorum tamam mı, kuzgunlar gözlerimi oyacak, karanlıkta kalacağım, kalıp kötü rüyalar göreceğim. Senin soruların benim cevaplarımı anlamaz. Benim cevaplarım öyle çaresiz ki... Yazma yeteneğinin ruhuma işlemesi şaşırtmasın seni, acıların yapışkanlığında bir dünyadan başka ne çıkar ki. Üzülme hiçbir şeye, gel sadece kahve yap bana, kardeşim gibi... Şefkatim ol olmayan ağabeyim gibi ne olursa olsun bırakma beni... Şiir yazmak acıtıyor, artık sadece okumak istiyorum. Saçlarımı okşayıp acılarımı dinlemelisin...

Kırmızı kelebek affetmeyi öğrenmeden kâinattan gidecek. Sadece bir günlük ömrü var. Henüz kozadayken kulağına fısıldadı bir tırtıl yavrusu, sevginin önemini.

// Sevgi Özlem Özcü //

" gizLi özNe "